

CAGLIERO

11

SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ
ZPRÁVY ZE SVĚTA

Č. 131 | LISTOPAD 2019

Vážení spolubratři, milí přátelé.

Osmé blahoslavenství s „*Gaudete et Exsultate*“ papeže Františka: „*Blahoslavení, kteří jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.*“ „*Přijímat evangelium každý den navzdory našim problémům; taková je svatost*“ [GE 94]

Tak to dělají salesiánští misionáři. Jsou to misionáři s „tvrdou“ tváří – stejně jako prorok Izajáš a jako Ježíš „zatlrdili svou tvář“ (Iz 50, 7) v hodině pronásledování. Zároveň jsou i misionáři s „něžným“ srdcem, zrovna tak klidní a radostní jako děti. To je svědectví, které vyplývá z drsné zkušenosti dona *Toma Uzhunnalila*, SDB, indického misionáře uneseného v Jemenu. Uprostřed zkoušek v zajetí zažil mocnou zkušenost s útěchou a silou od Pána. Tato výjimečná zkušenost má však svůj vlastní obyčejný salesiánský a misijní výraz: schopnost nahlédnout do nevyhnutelných obtíží každého dne se srdci naplněnými radostí z blaženosti. **Přijímat evangelijní cestu každý den, i když to způsobuje potíže, zvláště když vzděláváme mladé lidi, je typické pro salesiánského misionáře.**

J. Basarús

RADOST ZE ŽIVOTA A SPOLUPRÁCE

Narodil jsem se ve Španělsku v průmyslovém městě Barakaldo. Když mi bylo 13 let, inspiroval mě jeden korejský salesiánský misionář. Vyprávěl nejen o svých aktivitách, ale také vedl kampaň v několika farnostech, aby sehnal finanční prostředky na misijní salesiánská díla. Doprovázel jsem ho téměř na každé jeho prezentaci. Byl to pro mě první misijní zážitek a povzbuzení. Po ukončení střední školy jsem šel do noviciátu a odtud jsem napsal svůj první dopis, ve kterém jsem žádal, abych byl poslán do misí. Byl jsem vysvěcen v roce 1978 v době zahájení „projektu Afrika“. Můj tehdejší provinciál, don Salvador Bastarrica, přijel na návštěvu a k mému překvapení mi řekl: „*Jelikož jste již v noviciátu požádal, abyste mohl jet do misí, předpokládám, že se na Vás můžu spolehnout, že půjdete nyní do Beninu.*“ Tak začala moje misijní zkušenost.

Salesiánskou přítomnost v Beninu jsme zahájili v den příjezdu 9. srpna 1980. Počáteční výzvy byly zřejmé: museli jsme se učit jazyk zdejších lidí (oficiálním jazykem byla sice francouzština, ale nemluvílo se jí ani na ulici, ani v liturgii), potřebovali jsme se naučit kulturu a tradicím, chování, přizpůsobit se klimatu a čelit novým nemocem. Abychom se stali opravdovými tamějšími salesiány, museli jsme reagovat na současnou situaci a dávat odpovědi na materiální, kulturní a duchovní chudobu, kterým v Beninu čelí teenageři a mladí lidé. Zahájili jsme doprovázení, naslouchali jsme, a tak jsme postupně byli schopni přijmout nastavení a názory

všech – náboženských a občanských autorit, lidí z vesnic, katechetů a samotných mladých lidí, zejména animátorů. Všechny projekty jsme vypracovávali v komunitě – to byla jedna z prvních zásad. Snažili jsme se udržet blízkost a přátelství s ostatními misionáři v regionu i s místním diecézním duchovním. To vše mělo velký význam k pochopení reality, která byla tolik odlišná od toho, co jsme do té doby zažili. Blízkost lidí, zejména dětí a dospívajících, nám každý den pomáhala dosáhnout pokroku.

Potíže? Byly důsledkem politického vývoje v Beninu a v okolních zemích. Bývaly chvíle, kdy míra chudoby byla taková, že bylo těžké ji snášet. Požehnaní? Nepochybně, že Bůh byl s námi, když jsme pro něho pracovali. Začali jsme od nuly a nyní vidíme, že salesiánské dílo v této zemi je dobře zakořeněné. Rozčesáváme naše šedivé vlasy, ale vidíme desítky mladých salesiánů, kteří jsou již dobře formováni, odvádějí skvělou práci mezi mladými lidmi, věrni charismatu dona Boska a žádná práce jim není cizí.

Moje nejlepší chvíle v Beninu byly ty, jež jsem prožil v salesiánské rodině se svými spolubratry. V prvních několika letech jsme byli bez elektriny, telefonu nebo tekoucí vody. Vždy jsem podporoval to, co je v Africe tak tradiční... shromáždit se kolem ohně a povídat si, poslouchat, smát se spolu... a pak ty nezapomenutelné okamžiky s mladými spolubratry – časy radosti, sdílení, plánování, života pro mladé a s mladými.

Je důležité najít si čas na spolubratry v komunitě, přivítat je a milovat je. Každý z nás má své vlastní bohatství i limity, které bychom měli být ochotni sdílet.

Děkuji Bohu a spolubratrům za dlouhých šestatřicet let misionářského života v Beninu. Nyní jsem na cestě do Mato Grosso v Brazílii a odpovídám tak na svoji druhou misionářskou výzvu.

PROJEKT SALESIÁNSKÉHO MISIJNÍHO DNE

Projektem navrženým pro letošní salesiánský misijní den je **výstavba jednoduchých modlitebních míst v uprchlickém táboře** Palabek a v podobných táborech. Tyto „haly“ mají sloužit jako místa modlitby, pro společenská setkání, setkání skupin a organizací uprchlíků, a dokonce i jako prostory pro děti, ve kterých si budou moci hrát a učit se. Odhadem vyjde podobná jednoduchá stavba na částku od 5000 do 10000 dolarů.

Salesiáni dona Boska ve Vietnamu se rozhodli použít tento projekt k oživení svých komunit a farností s vroucím misijním duchem. Povzbuzovali všechny, aby děkovali Bohu za vše, co jim v životě daroval, a aby přispívali malým finančními obnosy uprchlíkům, kteří mají

dokonce méně než oni. Vyzvali jednotlivce a rodiny, aby si symbolicky zakoupili jednu či více cihel, vlnitý plech na střeche atp. Zapojila se každá salesiánská komunita v provincii Vietnam i každá salesiánská farnost. Celková získaná částka činila 6000 dolarů. Částka byla předána představenému provincie v Ugandě 12. 9. 2019.

Vietnamu patří díky za velký počet salesiánů, kteří se nabízejí jako misionáři v různých částech světa (v různých zemích je již více než 100 vietnamských misionářů). Tímto projektem překvapili mnoho svých spolubratrů a je velmi povzbudivé se dozvědět, že se řada dalších provincií inspiruje ve Vietnamu a plánuje „prodávat cihly“ na kape v uprchlických táborech!

SVĚDEK SALESIÁNSKÉ MISIJNÍ SVATOSTI
(P. Pierluigi Camerani SDB, generální postulátor pro svatořečení)

Blah. Magdalena Morano (1847–1908) dcera Marie Pomocnice, jejíž 15. výročí beatifikace připadá na 5. listopad, pracovala mezi dívkami a mladými ženami chudších tříd na Sicílii. Neustále upírala „jeden pohled na Zemi a deset do nebe“. Otevírala školy, oratoře, penziony a dílny v každé části ostrova. Když se stala provinciální představenou, převzala odpovědnost za formaci nových povolání. „*Svatost se nekoupí za pár dní; musíte ji stále chtít, stále o ni Boha prosit, okamžitě ji začněte hledat ... Ve světě ženy tvrdě pracují, aby potěšily svého pozemského ženicha; my řeholnice, nevěsty Pána, musíme závodit, abychom ho milovaly mnohem více, ne slovy, ale skutky ... Ježíši, dej ať zemřu, až budu svatá.*“